

בש"פ 4514/24 - בתיה ויטון נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4514/24

לפני:

כבוד השופטת ר' רונן

המבקשת:

בתיה ויטון

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה להעברת מקום דיון

בשם המבקשת:

החלטה

1. לפניי בקשה לפי סעיף 78 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, להעברת הדיון בתת"ע 10622-04-23 מבית משפט השלום לתעבורה בחיפה לבית משפט השלום לתעבורה בירושלים.

2. המבקשת טוענת כי מקום מגוריה בקרית יערים ומקום עיסוקה במבשרת ציון. כעולה מן הבקשה, טרם התקיים דיון הקראה בתיק. המבקשת הודיעה כי בכוונתה להודות בכך שנסעה במהירות של 122 קמ"ש אך שהיא כופרת בטענה שמדובר במהירות אסורה. לטענתה, המהירות המותרת בדרך בו נהגה היא 110 ק"מ, ולא 90 ק"מ - כפי שנטען בכתב האישום. בהודעת השלמה שנשלחה מטעמה ביום 4.6.2024, הבהירה המבקשת כי לעמדתה לא ניתן להענישה בעבירה פלילית משום שלא הוצב כל תמרור אזהרה המורה על המהירות המותרת במהלך הנסיעה.

3. דין הבקשה להידחות.

על פי הכלל, כאשר נאשם מבקש את העברת הדיון בהליך נגדו, אך אין הוא מודה בעובדות כתב האישום, תהא הנטייה שלא להיעתר לבקשתו. הטעם לכך נעוץ בצורך בשמיעת ראיות, לרבות הגעת עדי תביעה, בהם גורמי אכיפה, לבית המשפט אליו הועבר הדיון. לפיכך, העברת הדיון במקום בו כופר הנאשם בעובדות כתב האישום תיעשה רק במקרים חריגים ויוצאי דופן (בש"פ 4344/12 טאובליב נ' עמוד 1

מדינת ישראל (8.7.2012); בש"פ 507/18 מילר נ' מדינת ישראל (5.3.2018); בש"פ 6395/18 ויין נ' מדינת ישראל (12.9.2018). עניינה של המבקשת לא בא בגדרם של מקרים חריגים אלה.

בנסיבות ענייננו, חרף הודאה חלקית של המבקשת בעובדות כתב האישום, הרי שבין הצדדים עדיין קיימת מחלוקת עובדתית הטעונה בירור.

4. משום כך, וחרף אי הנוחות הכרוכה בניהול ההליך בבית משפט השלום לתעבורה בחיפה, לא מצאתי טעם להעדיף את נוחותה של המבקשת על פני נוחותם של עדי התביעה, באופן המצדיק סטייה מכללי הסמכות המקומית הרגילים.

ניתנה היום, ג' בסיון התשפ"ד (9.6.2024).

ש ו פ ט ת
